

Στο Πολιτιστικό Κέντρο Νέας Ιωνίας μέχρι το τέλος Ιουνίου

Πωλ Σουλικιάς: Η αναδρομική έκθεση έργων του ζωγράφου με τη διεθνή απήχηση

Αναδρομική έκθεση ζωγραφικής Πωλ Σουλικιάς παρουσιάζεται μέχρι τις 28 Ιουνίου στο Πολιτιστικό Κέντρο Νέας Ιωνίας. Πενήντα περίπου έργα, κυρίως πορτρέτα, από τη δεκαετία του '70 μέχρι σήμερα αναδεικνύουν τον καλλιτέχνη με τη διεθνή απήχηση. Ο Νομάρχης Μαγνησίας με αφορμή την έκθεση τόνισε, μεταξύ άλλων, ότι "η προσφορά του Παλαιολόγου Σουλικιά, στο τόπο και στην Τέχνη, αποκτά ιδιαίτερη αξία. Αποστολή της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Μαγνησίας είναι, πλέον των άλλων, να αναδεικνύει αυτές τις αξίες, να τιμά αυτούς που τις προσπαθούν και να τις παραδίδει στους πολίτες για οδηγό στη ζωή τους.

Είναι σημαντικό να τιμάμε έναν καλλιτέχνη και το έργο του "εν ζωή", ώστε να μπορεί κι ο ίδιος να εισπράξει την ικανοποίησή από την αναγνώρισή του, δίνοντας, ταυτόχρονα, την ευκαιρία στους πολίτες να έρθουν σε επαφή με το έργο του, παρουσιασμένο από τον ίδιο". "Χρώμα, σύνθεση, εσωτερικός χαρακτήρας και ποιητική αναγωγή του θέματος για την ύμνηση της Καναδικής φύσης και κάθε φύσης". Αυτά τα χαρακτηριστικά παρατήρησαν Καναδοί και Έλληνες τεχνοκρίτες καθώς και συνάδελφοι διακεκριμένοι ζωγράφοι, στο έργο του Π. Σουλικιά από το 1965. Ο Π. Σουλικιάς χρησιμοποιεί όλα τα υλικά αλλά προτιμά το λάδι. Επίσης ζωγραφίζει κάθε θέμα που τον εμπνέει.

Ο Παλαιολόγος (Πώλ) Σουλικιάς γεννήθηκε το 1926 στην Κομοτηνή και μεγάλωσε στο Βόλο. Ο πατέρας του καταγόταν από το Φανάρι Καρδίτσας και η μητέρα του από την Ανατολική Θράκη. Σαν παιδί και νέος έζησε τα δύσκολα χρόνια της κατοχής και μετακατοχής. Αυτοί οι καιροί δεν προσφέρονταν για τις απαιτητικές σπουδές της ολοκληρωμένης ζωγραφικής που του χρειαζόταν να εκφραστεί δημιουργικά όπως απαιτούσαν οι έμφυτες πνευματικές του ικανότητες.

Μεταξύ αυτών των ικανοτήτων ξεχώριζαν δυνατή οπτική αντίληψη αναπόσπαστα συνδεδεμένη με γερή μαθηματική σκέψη, καθώς και δυνατή φαντασία. Ήταν αυτές οι ικανότητες που του έδιναν δύναμη να ξεπερνάει τα μεγάλα εμπόδια σχετικά με τις σπουδές της ζωγραφικής.

Έτσι αμέσως μετά την κατοχή βρήκε εργασία και άρχισε να μελετά τη ζωγραφική όσο ο χρόνος του επέτρεπε. Ταυτόχρονα διάβαζε λογοτεχνία, αγαπούσε τη μουσική κι όλες τις τέχνες.

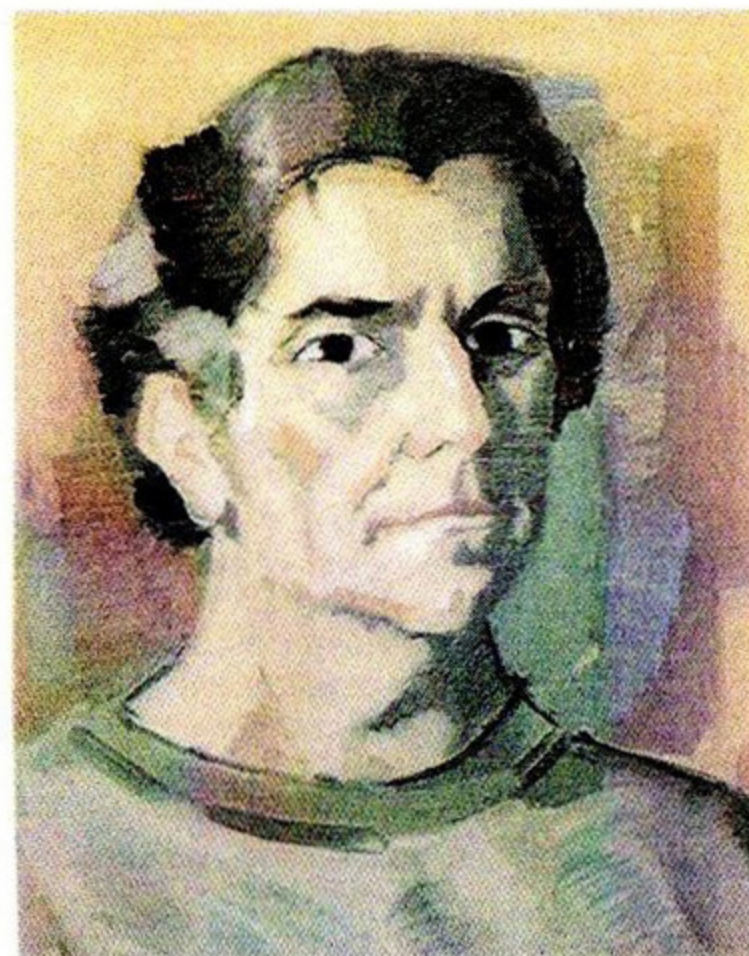
Το 1956 πήγε στο Παρίσι όπου μελέτησε εντατικά τους μεγάλους ζωγράφους του Λούβρου. Ζωγράφιζε σκηνές δίπλα στο Σικουάνα και γνώρισε κι άλλους ζωγράφους που ζωγράφιζαν μαζί του.

Το 1959 ζωγράφος με γερές γνώσεις πήγε στον Καναδά. Ήταν αυτές οι γνώσεις συνδυασμένες με τις γερές πνευματικές του ικανότητες και το δημιουργικό ταλέντο του που τον έκαναν "να δαμάσει" και ν' αποδώσει καλλιτεχνικά την Καναδική φύση με μια "Νέα Ματιά". Οι Καναδοί πρωτογνώρισαν το έργο του Σουλικιά το 1965 όταν έλαβε μέρος σ' ένα διαγωνισμό ζωγραφικής για τους Νεοκαναδούς που έγινε από το Δήμο του Μόντρεαλ και απέσπασε το πρώτο βραβείο. Ο τεχνοκρίτης Michael Ballantyne έγραψε: "Ο εξέχων πίνακας της έκθεσης ήταν το τοπίο του Π. Σουλικιά... ένας καμβάς με πλούσια σύνθεση, και με σίγουρο κι έξυπνο χειρισμό του χρώματος. Ο καλλιτέχνης έχει το θέμα στο αίμα του" (Montreal Star, 30 Ιανουαρίου 1965). Ο Π. Σουλικιάς έχει το θέμα στο αίμα του γιατί μπορεί να συλλάβει την ουσία του θέματος του. Κι όπως λέει ο ίδιος "Δεν ζωγραφίζω αυτό που βλέπω αλλά αυτό που υπάρχει".

Αυτό το βραβείο κι αυτή η κριτική έδωσαν στον Π. Σουλικιά το δικαίωμα να λάβει μέρος το καλοκαίρι του ίδιου χρόνου στην έκθεση ζωγραφικής που οργάνωσε πάλι ο Δήμος του Μόντρεαλ τώρα για τους ντόπιους ζωγράφους της επαρχίας του Κεμπέκ. Κι ήταν και πάλι ο πίνακας του ο εξέχων. Ο ίδιος τεχνοκρίτης έγραψε:

"Το Λαυρενσιανό τοπίο του Π. Σουλικιά είναι θελκτικότατο, με ωραιότατη δομή, λουσμένο με τα πλέον ευγενικά και πλέον ευχάριστα πράσινα που έχω δει μέχρι σήμερα. Ο κύριος Σουλικιάς αξίζει μια έκθεση στο Μουσείο Καλών Τεχνών του Μόντρεαλ κι ελπίζω να την έχει σύντομα (Montreal Star, 10 Ιουλίου 1965).

Μετά από αυτή την επιτυχία (την πρώτη σοβαρή αξιολόγηση του έργου του) ο Π. Σουλικιάς στον ελεύθερο χρόνο του το καλοκαίρι του 1965 ζωγράφιζε τα Λαυρενσιανά βουνά κι έκανε τους γνωστούς πίνακές του με τους τόνους του πράσινου. Το Δεκέμβριο του 1965 εξέθεσε αυτά τα έργα στη Galerie de la Place. Αυτή τη φορά ο τεχνοκρίτης αφιέρωσε ολόκληρο άρθρο για τα έργα του Π. Σουλικιά με τίτλο "A Fresh Look at the Laurentians" εννοώντας τη νέα ματιά του Π. Σουλικιά, το δικό του προσωπικό ύφος. Μεταξύ άλλων έγραψε ότι: "Στους πίνακες του Π. Σουλικιά έχουμε ένα νέο μάτι

που μας παρουσιάζει το γνωστό άγνωστο και το τεττιμμένο ασύνθετο... Οι αρμονίες στα καλύτερα από αυτά τα έργα είναι θελκτικότες... (Michael Ballantyne, The Montreal Star, December 4, 1965). Ο καλλιτέχνης τιμήθηκε από το Δήμο του Μόντρεαλ σε τιμητική δεξίωση του Δημάρχου όπου και υπέγραψε τη Χρυσή Βίβλο της πόλης.

Το 1966 παντρεύτηκε την εκπαιδευτικό Ελένη Κάντζα η οποία το 1967 διορίστηκε σε μια κομότητα κοντά στην Οττάβα. Τότε ο Π. Σουλικιάς έδωσε όλο του το χρόνο στη ζωγραφική και ζωγράφιζε το ωραίο Καναδικό φθινόπωρο και τον παγερό χειμώνα.

Από το 1967 πήραν έργα του σπουδαίες γκαλερί του Μόντρεαλ όπως η Moose Gallery και η Galerie Gaunreau. Το 1968 άρχισε τη στενή συνεργασία του με τη Galerie L' Art Français. Έκανε εκθέσεις στο Μόντρεαλ, στην Οττάβα, στο Σικουίτι, στο Κεμπέκ Σίτι, στο Ροκ-Πορτ της Μασσαχουσέτης κι άρχισε να γίνεται γνωστός στο ευρύτερο κοινό.

Σε μια ατομική του έκθεση στη Galerie L' Art Français στο Μόντρεαλ η τεχνοκρίτης του περιοδικού Vie Des Arts, Helene Ouellet έγραψε:

"Με πολύ λεπτό στρώμα χρώματος ο Πωλ Σουλικιάς δημιουργεί όγκους συμπαγείς στους οποίους η γενική εντύπωση έχει σημασία κι όχι οι λεπτομέρειες: δένδρα, λόφοι και σύννεφα χειρίζονται σαν ένα σύνολο και αποδίδονται τέλεια με μια σίγουρη αίσθηση του χρώματος και της σύνθεσης. Το ζευγάρι χρώματος θέματος είναι πολύ ευχάριστο. Π.χ. στο χειμωνιάτικο τοπίο ΟΚΑ γκρίζοι τόνοι και μωβ σκιές τονίζουν την ατμόσφαιρα του κρύου και του παγετού, ενώ στο τοπίο "Shawbridge" ζεστοί τόνοι μαζί με φωτεινούς αποδίδουν θαυμάσια το Βοριο-Αμερικανικό φθινόπωρο. Υ-

πάρχουν και πίνακες από δρόμους πόλεων (Provincetown), νεκρές φύσεις, πορτρέτα, και άλλες συνθέσεις όπως η μουσική ορχήστρα. Οπωσδήποτε όμως το κύριο θέμα του είναι το Καναδικό τοπίο. Αυτός λοιπόν ο Ευρωπαίος Καλλιτέχνης ανανεώνει την πλούσια παράδοση της Ομάδας των Επτά κι όλων των μεγάλων Καναδών ζωγράφων οι οποίοι είχαν σαν οδηγό κι εμπνευστή τους τη φύση" (Vie Des Arts, τεύχος 63, 1971). Το 1974 ο Π. Σουλικιάς έκανε μια έκθεση στο πνευματικό κέντρο του Μάριου Βαγιάνου στην Αθήνα. Συνάδελφοι ζωγράφοι εξέφρασαν το θαυμασμό τους για το έργο του και τεχνοκριτικοί έγραψαν επαινητικές κριτικές.

Ο Ζήσης Αφιερίμ έγραψε:

"Τον Π. Σουλικιά δεν τον ενδιαφέρει η λεπτομέρεια αλλά η αρμονία του χρώματος. Το χρώμα το βλέπει σα φόρμα. Απλοποιεί, αφαιρεί, προσθέτει με το μέτρο της λογικής. Παίζει με τα χρώματα δημιουργικά με αποτέλεσμα μια ονειρώδη χρωματική αρμονία που σε ξαφνιάζει και σε γαληνεύει. Τα έργα του είναι μεταξύ αλήθειας και ονείρου. Είναι ποίηση. Ο Σουλικιάς είναι τολμηρός στο χρώμα και καινοτόμος. Όλα αυτά τα προτερήματα τον ανεβάζουν σε μια ξεχωριστή θέση ανάμεσα στον εικαστικό χώρο του Καναδά και της Ελλάδας (Σμύρνα, Απρίλιος 1974). Το 1978 σε μια έκθεση που έκανε στο Quebec City τιμητικοί καλεσμένοι ήταν ο Έλληνας πρόεδρος Θ. Χρυσανθόπουλος κι ο Δήμαρχος της πόλης, ο οποίος έδωσε στον Π. Σουλικιά καρφίτσα με το έμβλημα της πόλης λέγοντας: "Κύριε Σουλικιά στους πίνακές σας, αποδίδετε την ψυχή του τοπίου μας και των χωριών μας ποιητικά".

Τα έργα του Π. Σουλικιά εκτίθοντο σε σπουδαίες γκαλερί από το 1965. Η πρόσληψή του όμως το 1974 από το Dominion Gallery, μία από τις εγκυρότερες της Β. Αμερικής ήταν σημαντική. Ο ιδιοκτήτης της Dr Max Stern, ο οποίος είχε στη γκαλερί του μόνο μερικούς σπουδαίους Καναδούς ζωγράφους και άλλα μεγάλα ονόματα απ' όλο τον κόσμο αγόραζε και εξέθετε συνεχώς τα έργα του Π. Σουλικιά. Πίστευε δε ότι: "Ο Π. Σουλικιάς είναι ζωγράφος διεθνούς υπόστασης..." (Secrets Des Artistes, 11 Ιανουαρίου 1975 και CBC TV, 25 Νοεμβρίου 1982).

Το 1982 ο Dr Stein έκανε έκθεση του Π. Σουλικιά μαζί με το γλύπτη Henry Moore. Ήταν μια τιμητική έκθεση για την παρουσίαση βιβλίου για το ζωγράφο στη "Signature Series".

Σ' αυτή την έκθεση οι συνθέσεις με Μεξικάνους κυρίως από το λαό των Ιθαγενών ήταν ένα ενδιαφέρον νέο θέμα της δουλειάς του. Γι' ακόμη μια φορά ο Π. Σουλικιάς έδειξε την ικανότητά του να προσαρμόζεται σ' ένα νέο φυσικό και πολιτιστικό περιβάλλον και ν' αποδίδει δημιουργικά τον εσωτερικό χαρακτήρα του θέματος του. Από το 1983 μέχρι το 1985 ακολούθησαν εκθέσεις σε πολλές πόλεις του Καναδά, όπως Μόντρεαλ, Τορόντο, Έντμοντον, Βανκούβερ, καθώς και στη Ν. Υόρκη στη Βοστώνη, και μία στην Αθήνα.

Η έκθεση στην Αθήνα έγινε το 1985 μετά από 11

χρόνια στη Γκαλερί Κρεωνίδη. Δέκα χρόνια αργότερα η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος με την πρωτοβουλία του Διοικητή της κ. Γ. Μίρκου οργάνωσε δύο εκθέσεις του Π. Σουλικιά στην Ελλάδα. Η πρώτη έγινε στην Αθήνα στο Μέγαρο Μελών κι η δεύτερη στο πολιτιστικό κέντρο της Τραπεζής στη Θεσσαλονίκη.

Η συνεχής αναγνώριση του Π. Σουλικιά στον Καναδά είναι εμφανής. Το Νοέμβριο του 1996 εκδόθηκε δεύτερο βιβλίο με έργα του με την χορηγία των εταιριών ABB και Thiro. Υπάρχουν γύρω στα 70 έγχρωμα έργα καθώς και πολλά μαυροασπία σκίτσα. Μια ολοκληρωμένη παρουσίαση του έργου του ζωγράφου.

Η παρουσίαση του βιβλίου έγινε με μια τιμητική έκθεση 35 έργων στο Μουσείο Καλών Τεχνών του Μόντρεαλ. Το Σεπτέμβριο του 1997 ο Π. Σουλικιάς είχε μια ατομική έκθεση στην Πινακοθήκη Πολυτεχνικής Σχολής, Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Η έκθεση αυτή ήταν παραγωγή του Οργανισμού "Θεσσαλονίκη Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης '97" σε συνεργασία με την Πρεσβεία του Καναδά στην Αθήνα. Συνχορηγός με τον Ο.Π.Π.Ε.Θ. '97 ήταν και η εταιρία ABB Καναδά. Ο Π. Σουλικιάς έχει λάβει μέρος σε πολλά διεθνή συμπόσια ζωγράφων σε πόλεις του Κεμπέκ και χαιρεί της εκτίμησής των συ-

ναδέλφων του της επαρχίας του Κεμπέκ του Καναδά και αρκετών από τις ΗΠΑ.

Από μέρους του έχει αφιερώσει πλέον από 35 χρόνια δουλειάς του στον Καναδά με συνθέσεις από τοπία, νεκρές φύσεις, πορτρέτα και άλλα θέματα.

Το 2004 σε μια τιμητική έκθεση που του έκανε ο Δήμος της Ν. Ιωνίας για τον εορτασμό της Ολυμπιάδας 2004 φάνηκε όλο το πανόραμα της δημιουργίας του.

Η έκθεση στο Δήμο Σπάρτης τον Αύγουστο του 2005 έγινε για χάρη της σύζυγού του Ελένης που είχε φύγει από τη Σπάρτη το 1956.

Στην έκθεση που έγινε τέλη Οκτωβρίου 2006 στο Μόντρεαλ για τα 80χρονα του Π. Σουλικιά ο τεχνοκρίτης Robert Bemier μεταξύ άλλων έγραψε: "Ο Π. Σουλικιάς είναι άριστος ζωγράφος... δεν απλώνει απλώς το χρώμα στον καμβά του αλλά έχει τον δικό του τρόπο να μεταποιώνει τη φύση... κι έχει προσφέρει στην πορεία της ζωγραφικής του 20ού αιώνα στον Καναδά... και συνεχίζει" (Parcours Perioδικό Τέχνης και Τέχνης Ζωής, Φθινόπωρο 2006, Τεύχος 12, αριθ. 3). Ο Π. Σουλικιάς έχει προσφέρει σπουδαίο έργο και στην πρώτη του πατρίδα την Ελλάδα. Από το 1975 περνούσε τα καλοκαίρια του στην Ελλάδα. Ζωγράφιζε τοπία από το Πήλιο μέχρι τη Λακωνία και τα νησιά, λαϊκές αγορές και άλλα θέματα.

Το 1980 μέχρι το 1987 φτάνει το καλοκαιρινό εργαστήρι του στη Δράκεια Πηλίου. Συνέχισε δε την παρουσία του με κάποιες εκθέσεις (1974-1985) και κάνει την καλλιτεχνική του παλιννόστηση με τις δύο εκθέσεις που του οργάνωσε η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος το 1995. Από τότε έχει το εργαστήρι του στην Ανακασιά Πηλίου. Οι πίνακες του Π. Σουλικιά εκκρεμούν σε γκαλερί του Μόντρεαλ και στο Μουσείο Καλών Τεχνών του Μόντρεαλ. Επίσης βρίσκονται σε πολλές δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές, όπως στο Δήμο του Μόντρεαλ, στο Reader's Digest, Telephone Quebec, Gazoduc TQM, ABB, Thiro, στην Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος και άλλες, καθώς και σε ατομικές συλλογές στον Καναδά, τις ΗΠΑ και στην Ευρώπη.

Είναι φανερό ότι Καναδοί και Έλληνες ειδήμονες της τέχνης βρίσκουν στα έργα του Πωλ Σουλικιά τα ίδια στοιχεία που χαρακτηρίζουν ένα έργο ζωγραφικής έργου τέχνης. Έχουμε δηλαδή, όπως είπε ο κ. Ελένη Σουλικιά στην ευχαριστήρια ομιλία της, μια καθαρά αντικειμενική αξιολόγηση της ποιότητας του έργου του Πωλ Σουλικιά. Κι ακόμη είπε ότι "μέσα στη σύγχρονη λαύλαπα της ισοπέδωσης και αναξιοκρατίας δύο πολιτικά πρόσωπα ο κ. Λεωνίδας Τζανής, πρώην Υφυπουργός και ο Νομάρχης κ. Αποστόλος Παπατόλιας πήραν μια αξιοκρατική πρωτοβουλία να οργάνωσουν αυτή την τιμητική έκθεση σε κατάλληλο χρόνο. Και είναι κατάλληλος ο χρόνος γιατί επιτρέπει το δημιουργό να ζήσει αυτή την αναγνώριση όσο ζει. Γι' αυτό ο ζωγράφος είναι συγκινημένος και ευχαριστεί τους οργανωτές αυτής της τιμητικής έκθεσης από βάθος καρδιάς. Τους ευχαριστεί που του χάρισαν αυτό το κοινωνικό γιορτάσι με την τέχνη, την πιο ανθρωπιστική έκφραση του ανθρώπου".